

Je opdracht. Wat is je opdracht? Denk je daar wel eens over na?

In het evangelie hoorden we dat Petrus het woord nam en zei: laten we drie tenten opslaan, een voor u, een voor Mozes en een voor Elia.' Hij wist niet goed wat hij moest zeggen, want ze waren door schrik overweldigd.

En toen ze de berg afdaalden, zei Jezus tegen de leerlingen: dat ze aan niemand mochten vertellen wat ze hadden gezien, voordat de Mensenzoon uit de dood zou zijn opgestaan. Ze namen zijn woorden ter harte, maar vroegen zich onder elkaar wel af wat Jezus bedoelde?

Er is dus een hoop aarzeling bij de leerlingen: Petrus weet niet goed wat hij moet zeggen en de leerlingen vragen zich af wat Jezus bedoelt?

Op de berg zagen ze Jezus in een helder wit glanzend kledingstuk en ze hoorden Gods stem zeggen: 'Dit is mijn geliefde Zoon, luister naar hem!'

Maar in het hoofdstuk dat hieraan vooraf gaat en in het stuk dat volgt, vertelt Jezus aan de leerlingen dat hij veel moet lijden. Hoe verwarrend voor die leerlingen. Ze hebben alles opgegeven om Jezus te volgen, hun baan, hun familie, hun normale leven en Jezus vertelt hen, dat hij veel moet lijden en dat hij dood gaat. Hoe moeten zij verder met hun leven? Ze dachten dat hun opdracht was Jezus te volgen. Maar hoe moeten ze dat lijden van Jezus combineren met die stem van God? Wat is hun opdracht?

Hoe verwarrend is ook het verhaal van Abraham. Hij heeft alles gedaan om zijn opdracht te begrijpen. Hij is voorgoed uit zijn vaderland vertrokken, hij heeft alles achter gelaten om te doen wat God hem opgedraagt en nu probeert hij opnieuw uit te voeren, wat zijn geloof hem ingeeft. Dat geloof van zijn voorvaderen, het geloof uit de oudheid, waarbij kindoffers opgedragen worden aan de Goden.

Onderweg vraagt Isaak aan Abraham: 'Vader waar is het lam voor het offer?' en Abraham antwoordt; "God zal zichzelf van een offerlam voorzien" Hier spreekt zo'n ongelooflijk vertrouwen uit, dat God in een oplossing voorziet, zelfs in zo'n barre situatie. Gelukkig dat Abraham steeds blijft nadenken en luisteren naar wat God echt wil. En dat hij die stem hoort van de engel, die zegt 'Doe hem niets!' Het blijkt niet Gods wil te zijn. Is Abraham hier niet enorm nederig, met een houding van: ik kan me vergissen, hoe vroom het ook lijkt wat ik van plan ben te doen, ik kan beïnvloed zijn door mijn omgeving, door mijn cultuur, door mijn zucht om iets bijzonders te doen. Hij blijft luisteren of God het misschien anders bedoelt.

Maar wat is onze opdracht?

Deze Coronatijd dwingt ons tot nadenken, we zitten meer in ons eigen kleine kringetje, terug geworpen op onszelf en we hebben opnieuw ontdekt hoe enorm belangrijk al die andere mensen in ons leven zijn. De meeste mensen verlangen zo naar normaal! Maar het nieuwe normaal moeten we zelf gaan maken. We

hebben gezien hoe groot de verdeeldheid in de wereld is en zelfs in ons eigen land en toch moeten we allemaal samen hieruit komen, samen vooruit komen. De titel van het vastendoek is: U geeft mijn voeten de ruimte, de kracht van verandering. Ieder op onze eigen manier hebben onze voeten de ruimte om een eigen weg te gaan om invulling aan ons leven te geven. Ik vind het zelf niet zo makkelijk om te formuleren welke opdracht ik in mijn leven heb.

Maar ook voor de apostelen en voor Abraham lijkt die opdracht niet altijd duidelijk. Ze luisteren naar de stem van God en ze proberen Gods wil te begrijpen. En soms in hun aardse bestaan zijn ze zich bewust van de overweldigende grootsheid van Gods aanwezigheid.

Zij lijken hun opdracht op 3 manieren te zoeken.

Om te beginnen door gebed. De leerlingen en Abraham gaan, net als Jezus dikwijls doet, de berg op. De berg staat in de bijbel voor het tot inkeer komen, voor het zoeken naar God, voor het in gebed verzonken zijn, om Gods hulp te ervaren.

Dan is er het vertrouwen. Het vertrouwen dat de leerlingen in Jezus stellen. En het vertrouwen van Abraham dat God zal voorzien, zelfs in de grootste nood

En de derde manier is luisteren: De leerlingen luisteren en Abraham luistert.

Bidden, luisteren en vertrouwen.

Het vertrouwen, dat we zien in het vastendoek, dat er ondanks pijn en gebrokenheid mogelijkheid tot verandering is, tot vooruitgang. U geeft mijn voeten de ruimte Het vertrouwen dat wij kinderen van God zijn en voor en met elkaar mogen zorgen.

Laten wij leren luisteren met ons hart en liefde leggen in onze bezigheden en zo ontdekken hoe we ons leven vorm mogen geven.

Laat ons tijd en ruimte maken om te bidden, zodat Gods licht onze weg verlicht.